

сума или подаряваха годишни течения на културни дружества, читалища или училища. Изобщо вестниците и списанията се издържаха единъ видъ отъ „подавания“ на родолюбиви българи.

Въ началото на 1872 г., Славейковъ, следъ като бѣ лежалъ единъ месецъ въ затвора заради една остра статия въ „Македония“, бѣ пуснатъ на свобода и отъ затвора отишелъ право въ книжарницата на печатарското дружество „Промышление“, отъ кждето мислѣлъ да отиде въ кантората на Хр. Тъпчилещовъ и му благодари за ходатайството му да го освободятъ. Въ книжарницата той почналъ разговоръ съ управителя ѝ Ив. Г. Говедаровъ. Славейковъ му се оплакалъ, че не билъ получилъ по пощата никакви пари и го помолилъ да му заеме 10—15 гроша. Въ този моментъ въ книжарницата се намиралъ младиятъ търговецъ Иванъ Личевъ. Той чулъ оплакването на Славейкова, трогналъ се и като турилъ въ ржката на Славейкова 10 турски лири, му казалъ: „Г. Славейковъ, абонамента за вестника съмъ си платилъ по-рано. Изпращай по два броя на Женското дружество въ Копривщица и пиши, че сж платени ... За тая малка помощъ не желая разгласяване“.

Въ това време влѣзълъ калеферецътъ Станчо Н. Брадински и Славейковъ му се похвалилъ, че излизането на вестника било осигурено. Тогава и Брадински се трогналъ и му далъ 3 лири за вестника. Все по сжщото време и другъ единъ родолюбивъ българинъ — П. Стаматовъ подарилъ на Славейковъ 20 креминца (австрийска монета 11½ зл. лв.), за да почне по-скоро вестника. Но Славейковия „Македония“ билъ подкрепянь материално и морално редовно отъ Хр. Тъпчилещовъ и отъ неговия синъ Никола. Самъ Славейковъ твърдѣлъ, че безъ тѣхната помощъ вестникътъ не би могълъ да излиза 6—7 години. „Напрѣдъкъ“ сжщо бѣ подкрепянь отъ родолюбиви българи, главно отъ Дим. Ив. Гешовъ, представителъ на търговската банкерска кантора на Бр. Гешови въ Цариградъ. Единъ пжтъ при управителя на кантората Ст. Иличъ отишелъ Найденовъ, редакторътъ на „Напрѣдъкъ“, и между другото му се оплакалъ, че нѣмалъ срѣдства да издава вестника си. Иличъ му далъ 200 гроша. Скоро следъ това влѣзълъ въ кантората Дим. Ив. Гешовъ и като научилъ за тежкото положение на Найденова, повикалъ намиращия се по това време въ кантората Ив. Говедаровъ и му далъ 10 лири съ поржчка да му ги занесе веднага. Найденовъ съ сълзи на очи приелъ помощта на Гешова¹⁾ Освенъ отъ Тъпчилещова и Гешова, цариградскитѣ журналисти бивали подкрепяни и отъ Добрювичъ,

¹⁾ Вж. Ив. Г. Говедаровъ: Копривщица и пр. стр. 58—64 и Н. Начовъ: Цариградъ като културенъ центъръ на българитѣ до 1887 година, стр. 169—170.